



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Sigmabor s. r. o., v likvidaci**, IČO 02668955
sídlem Mlýnská 326/13, 602 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. 1687/19/5300-21442-711458

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr ze dne 10. 11. 2017, č. j. 4548233/17/3001-51525-712060, kterým mu Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) na dani z přidané hodnoty (dále též

„DPH“) za zdaňovací období prosinec 2014 vyměřil na základě pomůcek vlastní daň ve výši 5 197 897 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě brojil proti stanovení daně na základě pomůcek. Daňová povinnost byla podle jeho názoru stanovena dokazováním, nikoliv za použití pomůcek, resp. použití pomůcek bylo pouze formální. Ve skutečnosti se stanovená daň opírá o důkazní prostředky, které žalovaný chybně zaměnil za pomůcky. Z bodu [18] napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný o stanovení daňové povinnosti rozhodl na základě své úvahy. Jeho pravděpodobnostní odhad lze z povahy věci považovat za volné hodnocení důkazů, nikoliv za pomůcku. Pomůcky přitom nemohou odporovat elementárním zásadám logického myšlení. Jedná se o nástroj ke kvalifikovanému odhadu daňové povinnosti, musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určovaných skutečností. Daň nelze stanovit na základě domněnky či pravděpodobnosti. Úvahy žalovaného nemají místo ani v pomůckách, ani v dokazování. Žalovaný při stanovení daně vycházel z údajů z předchozích řízení, které podpořil údaji ze systému VIES. Takový postup není ničím jiným než dokazováním. Dospěl-li žalovaný k závěru, že jsou splněny podmínky pro stanovení daně pomůckami, protože shromážděné důkazy nepostačují k přesnému určení daně, měl postupovat v souladu se zákonnými požadavky na stanovení daně pomůckami, nikoli tak jako by daň stanovil dokazováním. Žalovaný tak nesmyslně smísl stanovení daně dokazováním s pomůckami, které navíc aplikoval nesprávně. Zároveň skrze tento způsob stanovení daně dosáhl toho, že žalobci nemusel přiznat právo na součinnost.
3. Žalobce dále poukázal na nepřiměřenost použitých pomůcek. Podle judikatury musí být daň na základě pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě. V daném případě se tak však nestalo. Žalovaný na jedné straně pro výpočet daně použil údaje ze systému VIES, na straně druhé však tento výpočet opřel o pouhý předpoklad, že žalobce v prosinci 2014 prováděl stejné či obdobné transakce jako v předchozích a následujících obdobích. Žalovaný nepochopil a nevypořádal odvolací námitku týkající se použití porovnání srovnatelného subjektu. Zákonný výčet pomůcek je výčtem demonstrativním a je na úvaze správce daně, které z nich použije. Právní úprava však po celou dobu zachovávala pravidlo zákazu kombinace dokazování a pomůcek. S tímto principem je vyplňování „hluchých míst“ v dokazování pomůckami nesouladné. Žalobce odkazem na judikaturu v odvolání apeloval na skutečnost, že v rámci aplikace pomůcek je nutné zvolit takové, aby byla výsledná daň stanovena dostatečně spolehlivě. Pokud tak chtěl žalovaný postupovat s použitím „srovnávací metody“, pak neměl srovnávat předchozí zdaňovací období žalobce, ale měl učinit porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností ve smyslu § 98 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. To zvláště za situace, kdy byl s obsahem žalobcovy ekonomické činnosti dostatečně seznámen již z předchozích řízení. Při stanovení daňové povinnosti dle pomůcek je navíc třeba zohledňovat veškeré skutečnosti, které má správce daně k dispozici, což se v daném případě nestalo. Žalovaný stanovil daň pouze na základě vlastních zjištění a informací z předchozích řízení, čímž si konstrukci pomůcek a jejich odůvodnění značně zjednodušil. Namísto toho, aby žalovaný řádně zdůvodnil užití pomůcek, zabýval se zcela nelogicky tím, že nebylo prokázáno, že k ukončení odeslání nebo přepravy zboží došlo na území České republiky, potažmo že pořízené zboží bylo předmětem ekonomické činnosti

žalobce. Na základě takto vymezených pomůcek nebylo možné nejen spolehlivě stanovit daň, jelikož nebyla splněna základní podmínka pro jejich aplikaci, nýbrž nešlo daň stanovit vůbec. Konstrukce pomůcek nesmí trpět závažnými logickými deficity a stanovená daň by měla dostatečně přesně reflektovat realitu daňového subjektu.

4. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Správce daně i žalovaný zaměnili dokazování za pomůcky bez toho, aniž by svůj postup řádně odůvodnili, a umožnili tak žalobci buď doplnit dokazování nebo se s pomůckami řádně seznámit. Přestože žalovaný tvrdil, že v rámci odvolacího řízení není možný přechod z pomůcek na dokazování, právě k takové změně došlo. Důkazem toho je výzva dle § 92 odst. 4 daňového řádu, kterou žalobce obdržel v rámci odvolacího řízení. Z judikatury navíc nevyplývá, že by odvolací orgán nemohl napravit nedostatky v postupu správce daně a změnit způsob doměření daně, pokud z rozhodnutí správce daně není zřejmé, zda byla daň stanovena dokazováním či na základě pomůcek.
5. Nelze též souhlasit se závěrem žalovaného, že v rámci odvolacího řízení již nelze napravit důvody vedoucí k přechodu na pomůcky. V daňovém řízení se uplatňuje jednotnost řízení. To znamená, že v rámci odvolacího řízení je odvolací orgán oprávněn napravovat veškerá pochybení správce daně. Stejně tak musí platit, že i nedostatky na straně daňového subjektu je nutno umožnit napravit v řízení odvolacím. Konstrukce pomůcek nebyla nikdy založena na trestání. Upravoval-li daňový řád jakoukoliv koncentraci, pak se vždy jednalo pouze o koncentraci procesní, existující pouze za účelem vypořádání se s obstrukčními postupy na straně daňových subjektů. I přes to však vždy platí, že správce daně je povinen zohlednit hmotněprávní argumentaci daňového subjektu, poukazuje-li tato na nesprávný daňový závěr. I na pomůcky je přitom třeba nahlížet skrze cíl správy daní. Tím je stanovit daň správně, a to jedno jakým způsobem. Je-li proto vyšší pravděpodobnost nalezení správné daňové povinnosti při dokazování, je nutno je preferovat před pomůckami, i kdyby se tak mělo stát až v rámci odvolacího řízení. Žalovaný tudíž pochybil, pokud odmítl zohlednit důkazní prostředky dodané žalobcem v odvolacím řízení.
6. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2019 žalovaný setrval na argumentaci uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

8. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Jak vyplynulo ze správního spisu, dne 26. 2. 2015 správce daně vyzval žalobce dle § 145 odst. 1 daňového řádu k podání daňového přiznání k DPH za zdaňovací období prosinec 2014, a to v náhradní lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Správce daně proto platebním výměrem ze dne 10. 11. 2017 stanovil žalobci daň na základě pomůcek dle § 145 odst. 1 a § 98 daňového řádu. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání. Žalobce byl nejprve výzvou ze dne 29. 11. 2017 vyzván k odstranění vad odvolání. Po doplnění odvolání pak správce daně výzvou ze dne 5. 1. 2018 vyzval žalobce

ve smyslu § 113 odst. 2 a § 92 odst. 4 daňového řádu ve věci podaného odvolání k uvedení všech údajů a okolností rozhodných pro stanovení daně, k jejich prokázání a k předložení důkazních prostředků. V návaznosti na to žalobce dne 19. 1. 2018 podal přiznání a souhrnné hlášení k DPH za předmětné zdaňovací období. Žalovaný přípisem ze dne 29. 11. 2018 seznámil žalobce dle § 115 odst. 2 daňového řádu se zjištěnými skutečnostmi a vyzval jej k uplatnění práva se k nim vyjádřit. K reakci na tuto výzvu ze dne 15. 1. 2019 žalobce připojil 10 faktur přijatých a 9 faktur vydaných. Následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil stanovení daně na základě pomůcek.

10. Žalobce v první řadě brojil proti tomu, že daň byla stanovena podle pomůcek; dle jeho názoru fakticky došlo ke stanovení daně dokazováním, avšak bez součinnosti žalobce. S tímto tvrzením se soud neztotožnil. Pro stanovení daně na základě pomůcek byly splněny zákonné podmínky. Poukázal-li žalobce na to, že ke stanovení daně došlo, aniž by mu bylo umožněno uplatnit součinnost se správcem daně, nutno uvést, že kontumační způsob stanovení daně zapříčinil sám tím, že ani přes výzvu správce daně nepodal daňové přiznání.
11. Správce daně postupoval podle § 145 odst. 1 daňového řádu. Protože žalobce nepodal řádné daňové přiznání, vyzval jej správce daně k jeho podání v náhradní lhůtě. Této výzvě žalobce ve stanovené lhůtě nevyhověl. Správce daně tak mohl přistoupit k vyměření daně podle pomůcek. Zde je nutno konstatovat, že § 98 odst. 1 daňového řádu nezakládá jedinou skutkovou podstatu pro stanovení daně na základě pomůcek. Relativně samostatné podmínky pro možnost přistoupit ke stanovení daně na základě pomůcek upravuje právě např. § 145 odst. 1 daňového řádu.
12. Jak k tomu uvádí komentářová literatura (Baxa, J. et al.: *Daňový řád. Komentář*, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2011, II. díl, s. 860), „[p]okud však přistoupí správce daně ke stanovení daně za užití pomůcek právě proto, že daňový subjekt nepodá daňové přiznání ani přes výzvu správce daně, je využití postupů uvedených v § 98 limitováno, neboť zpravidla nebude možné využít (pro absenci tvrzení daňovým subjektem) dostatečných důkazů pro stanovení daně. Pokud správce daně postupuje v intencích tohoto ustanovení tak, že daň vyměří podle pomůcek, je zákonnost takového postupu dána tím, že daňový subjekt má daňovou povinnost (alespoň nějakou), a ani na výzvu správce daně nepodal ve stanovené lhůtě daňové přiznání. Podstatným zákonným předpokladem pro užití tohoto způsobu stanovení daně je tak doložení, že daňovému subjektu (alespoň nějaká) daňová povinnost svědčí. Zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek jsou tak v takovém případě odlišné nežli při užití tohoto náhradního způsobu stanovení daňové povinnosti podle § 98. Podle zmíněného § 98 mohou být totiž užity pomůcky až v případě, nemohla-li být daňová povinnost stanovena dokazováním pro nesplnění některé ze zákonných povinností daňovým subjektem při dokazování. Stanovit daň dokazováním totiž předpokládá, že daňový subjekt podal daňové přiznání a dokazováním se prokazují skutečnosti, které v daňovém přiznání subjekt sám tvrdil, uvedl, popř. měl uvést. Při provádění dokazování se pak uplatňuje důkazní břemeno a jeho přenesení mezi daňovým subjektem a správcem daně v intencích § 92. Pokud však daňový subjekt daňové přiznání ani na výzvu správce daně nepodá, je stanovení daňové povinnosti dokazováním zpravidla pojmově vyloučeno, a daňový subjekt se tak vlastní vinou zbavuje možnosti prokázat základ daně a daň (byť i s nulovým daňovým základem a nulovou daní), neboť v takovém případě nemá co prokazovat, a správce daně případně co vyvracet. Jestliže v důsledku nesplnění základní povinnosti daňového subjektu, spočívající v podání daňového přiznání, zákon dává správcovi daně oprávnění stanovit základ

daně a daň pomocí pomůcek, pak zákonným předpokladem pro jeho užití je doložení, že daňovému subjektu (alespoň nějaká) daňová povinnost svědčí, existence výzvy k podání daňového přiznání ve stanovené lhůtě a absence reakce daňového subjektu na ni, tedy nepodání daňového přiznání ani po této výzvě; poslední podmínkou je pak existence pomůcek, na základě nichž lze daňovou povinnost stanovit. Zákonnou podmínkou při stanovení daňové povinnosti tímto náhradním způsobem je rovněž povinnost správce daně přihlídnout také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly za řízení uplatněny (§ 98), a užití principu přiměřenosti při stanovení daně tímto způsobem.“

13. Stanovením daně dle pomůcek je dále zásadním způsobem ovlivněn rozsah přezkumu rozhodnutí správce daně odvolacím orgánem. Podle § 114 odst. 4 daňového řádu *směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.* Bylo tedy v souladu se zákonem, pokud byl žalobce vyzván k odstranění vad odvolání a dále k prokázání tvrzení uvedených v doplněném odvolání. To však neznamená, že v odvolacím řízení došlo ke změně způsobu stanovení daně z pomůcek na dokazování.
14. V těchto souvislostech žalobce namítl, že stanovená daň se ve skutečnosti opírá o důkazní prostředky, které žalovaný chybně zaměnil za pomůcky, a došlo tak ke smísení stanovení daně na základě pomůcek a dokazováním. Dodal, že použité pomůcky byly nepřiměřené a daň nebyla stanovena dostatečně spolehlivě.
15. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že jakkoliv musí použití pomůcek usilovat o to, aby se výsledná daň pokud možno co nejvíce blížila realitě, již z povahy věci není možné určit její výši zcela přesně. Jedná se o výjimku ze zásady materiální pravdy, která ukládá daňovému subjektu povinnost nést následky svého pochybení v podobě stanovení daně „pouze“ kvalifikovaným odhadem (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, rozsudek ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010-103, rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5 Afs 72/2008-71, či rozsudek ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Afs 14/2008-81). Tomu odpovídá i omezený rozsah přezkumu v odvolacím řízení a následně v řízení před správními soudy.
16. Daňový subjekt nemá právo účastnit se procesu výběru pomůcek, ani právo navrhnout konkrétní pomůcky. Jedná se o zákonné omezení práva daňového subjektu na součinnost se správcem daně při úkonech v daňovém řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007-156). Možnost daňového subjektu napadnout použité pomůcky je proto omezená. Nelze mu však upřít právo na dostatečně spolehlivé určení daňového základu a daně. Jakkoliv je obtížné obecně vymezit „dostatečnou spolehlivost“ stanovení daně, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba dostatečnou spolehlivost vztáhnout výhradně k celkovému výsledku stanovení daně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007-156, ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010-103, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, či ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 174/2019-34). Daňový subjekt tak může činit spornou pouze výši stanovené daně; za tímto účelem je povinen uvést, z jakých důvodů považuje stanovený základ daně a její výši za zcela nepřiměřené; svá tvrzení je také povinen podložit odpovídajícími důkazy, neboť je to právě daňový subjekt, na kom leží důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti.

17. Daňový subjekt může především namítat neadekvátní výši stanovené daně podle pomůcek s odůvodněním, že při konstrukci pomůcek správce daně hrubě vybočil z mezí správního uvážení, kterým disponuje. Takto lze napadnout *zcela zjevné excesy* správce daně při použití pomůcek, mezi něž lze řadit např. to, že nebylo vůbec objasněno, jak byla zvolená pomůcka konstruována, a úvahu správce daně tak nelze vůbec přezkoumat; jako jednoznačný exces je možno např. označit i situaci, kdy konstrukce pomůcky trpí tak závažnými logickými deficity, že se nedá hovořit o tom, že by na jejím základě vůbec mohla být stanovena daň, která by dostatečně přesně vystihovala realitu daňového subjektu. Jde o případy natolik zásadních pochybení správce daně, u nichž bude daňový subjekt se svou námitkou úspěšný již jen s ohledem na logickou neudržitelnost úvah správce daně, resp. jejich naprostou absenci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 77/2013-67). Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala.
18. Správce daně použil jako základní referenční rámec údaje z mezinárodní výměny informací v oblasti DPH (VIES), přičemž zjistil, že žalobce v daném zdaňovacím období pořídil zboží z jiných členských států EU, a to konkrétně z Německa, Malty a Slovenska, od společností STM-Export GmbH (DE), Malta GC Trading Limited (MT), SUNLAR s. r. o. (SK), K-TOM, s. r. o. (SK), a MLT Trade s. r. o. (SK), celkem ve výši 898 252 EUR. Výpočet daně a další využití údaje pak správce daně shrnul na stranách 4 až 6 platebního výměru. Popsal zejména svá zjištění o žalobci z jiných daňových řízení (nemá žádné zaměstnance, nejsou též známy žádné jeho skladovací či provozní prostory), jakož i zjištění týkající se daného zdaňovacího období (v registrech nebyl evidován žádný dovoz zboží ze třetích zemí, ani žádná uskutečněná nebo přijatá plnění v tuzemsku, a není povědomí o tom, že by k ukončení odeslání nebo přepravy zboží porízeného z jiných členských států došlo na území České republiky, zda toto zboží bylo prodáno na území České republiky, či že by bylo jeho pořízení předmětem daně v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží), a na takto stanovený skutkový základ aplikoval § 25 odst. 1 a § 11 odst. 2 zákona o DPH. Zároveň odůvodnil, proč žalobci nesvědčí nárok na odpočet DPH z hodnoty zboží porízeného od osob registrovaných v jiných členských státech. Využil tak veškerých použitelných informací a skutečností, které měl pro stanovení daně k dispozici (žalobce sice v žalobě tvrdí opak, neuvádí však, které procesně použitelné skutečnosti či údaje správce daně opomněl).
19. Takové přehledné, srozumitelné a logické hodnocení nelze považovat za excesivní, neodůvodněné či nepřiměřené. Pokud pak žalovaný v bodě [18] rozhodnutí o odvolání doplnil úvahu správce daně v tom smyslu, že se zabýval způsobem obchodování žalobce a skutkovým i právním hodnocením této jeho ekonomické činnosti orgány finanční správy v předchozích i následujících zdaňovacích obdobích, přičemž dospěl k závěru o jejich obdobnosti [o čemž má povědomí též soud vzhledem k jím dříve projednávaným věcem vedeným pod sp. zn. 29 Af 60/2017 (DPH za zdaňovací období září, říjen, listopad 2014) a 29 Af 111/2018 (DPH za zdaňovací období únor, duben, květen, červenec 2015)], není patrné, v čem by měla být tato doplňující úvaha nelogická.
20. Tu je nutno v první řadě konstatovat, že daňový řád nestanoví jako jedinou možnou pomůcku porovnání srovnatelných daňových subjektů (v tomto ohledu je zjevné, že žalovaný pochopil velmi dobře odvolací námitku, kterou vypořádal v bodě [22] napadeného rozhodnutí). Není tedy důvodu, aby správce daně mermomocí vyhledával srovnatelný daňový subjekt. Navíc, logicky vzato, nejlepším „srovnatelným daňovým

subjektem“ je přeci daňový subjekt sám, jsou-li k dispozici údaje o jeho ekonomické, daňové či sociální situaci a jeho obchodních transakcích (tedy o jeho obchodním, účetním i daňovém *modu operandi*) v předchozích a případně i v následných zdaňovacích obdobích, jako tomu bylo právě v nyní projednávané věci. V rámci procesní obrany daňového subjektu by pak bylo možné např. tvrdit a prokazovat, že v přezkoumávaném zdaňovacím období byla situace odlišná (tímto způsobem ovšem žalobce svoji obranu relevantně nevedl).

21. Správci daně dále není zakázáno používat při stanovení daně pomůckami i prostředky, které by za jiných okolností byly aplikovány coby prostředky důkazní – viz zejména § 98 odst. 3 písm. a), d) daňového řádu. Samotné použití těchto prostředků nemění způsob stanovení daně a neznamena přechod z pomůcek k dokazování či jejich mísení.
22. Postup, jímž správce daně, potažmo žalovaný k výsledné výši daně dospěl, tudíž soud shledal logickým. Žalobce, díky jehož pasivitě došlo ke stanovení daně prostřednictvím pomůcek, relevantním způsobem neprokázal, že by v předmětném zdaňovacím období došlo k zásadním změnám ve způsobu provádění jeho obchodních transakcí. Soud neshledal v úvahách a postupu správce daně či žalovaného žádný lapsus či zjevný exces, v důsledku čehož by bylo možno dospět k závěru o nepřiměřenosti, či dokonce nezákonnosti stanovené daně. Není zřejmé, jaké vhodnější pomůcky by měly orgány finanční správy v dané skutkové a právní situaci použít.
23. S ohledem na výše uvedené, kdy zejména nedošlo ke změně stanovení daně, současně nelze dospět k závěru, že by byl žalobce postupem orgánů finanční správy poškozen na svých procesních právech. Jak naznačeno již výše, v odvolacím řízení bylo žalobci toliko umožněno prokazovat jím v odvolání uplatněná tvrzení, toliko však v limitech přezkumu daně stanovené za použití pomůcek.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud shledal námitky žalobce nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů zdejší soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2021

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)